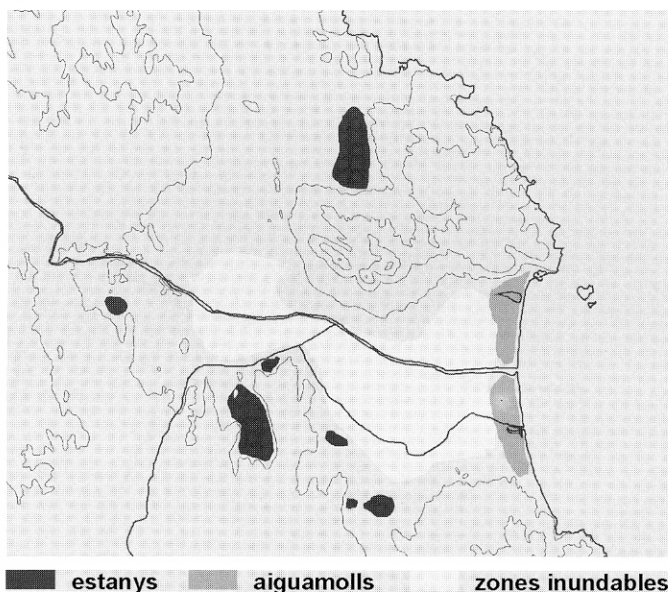

LES ZONES HUMIDES. ESTANYS, MARESME I AIGUAMOLLS

La plana del Baix Ter té les característiques típiques de les planes formades per l'aportació de sediments fluvials, amb un pendent molt suau i una zona costanera molt condicionada a la interacció riu-mar.

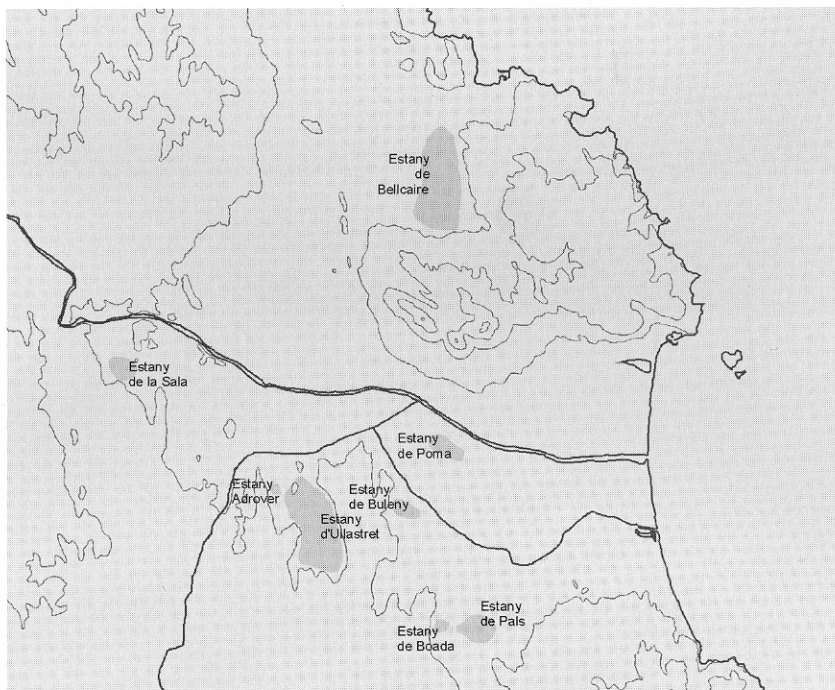
Tot això fa que la plana tingui uns elements que la defineixen. Per un costat, la terra ferma i seca, els sediments aportats pels rius Ter i Daró. Per l'altre, les zones humides, els estanys, resultat de les inundacions periòdiques a causa de les crescudes dels rius, i les maresmes i els aiguamolls, a la zona litoral, exponents de la lluita constant enfront dels embats marins.

Plànol del Baix Ter amb la ubicació dels antics estanys, les maresmes litorals i les zones inundables (encara avui en dia).

Un element ben característic de la plana del Baix Ter fins fa unes centúries havien estat els estanys que la inundaven. En l'espai que incloem, n'hi havia tres d'importants i altres de menors dimensions, sense comptar amb els llocs que, de manera periòdica, s'inundaven amb les grans pluges i riuades.

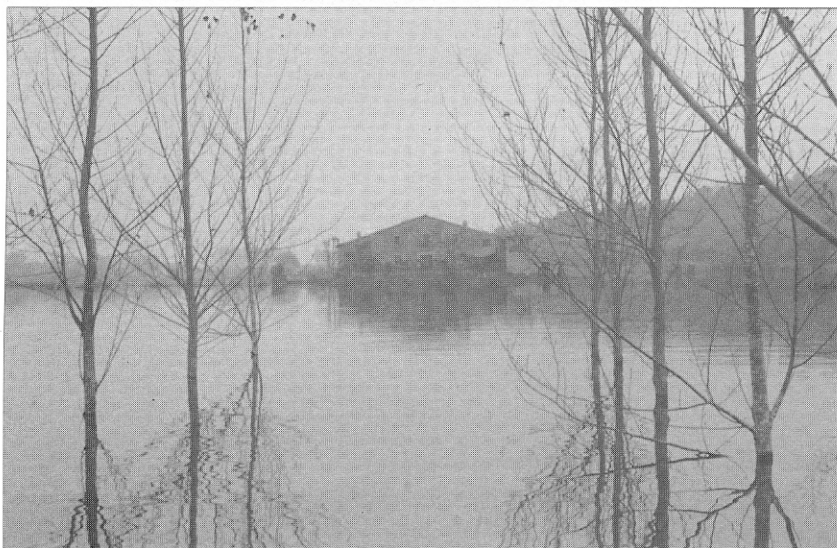
Enumerem-los: Bellcaire, la Sala, Poma, Buleny, Ullastret, Pals i Boada. Aquests estanys donaven a la plana un paisatge força diferent de l'actual. I, tant ells com els fondals que s'inundaven, mostraven que el Baix Ter era una zona encara en període de formació.

Plànol del Baix Ter amb els estanys més importants que hi havia fins fa poques centúries.

Avui en dia, de tant en tant, després d'unes intenses pluges a la zona, o d'unes fortes riuades del Ter i/o del Daró, es tornen a omplir algunes de les zones ocupades pels estanys.

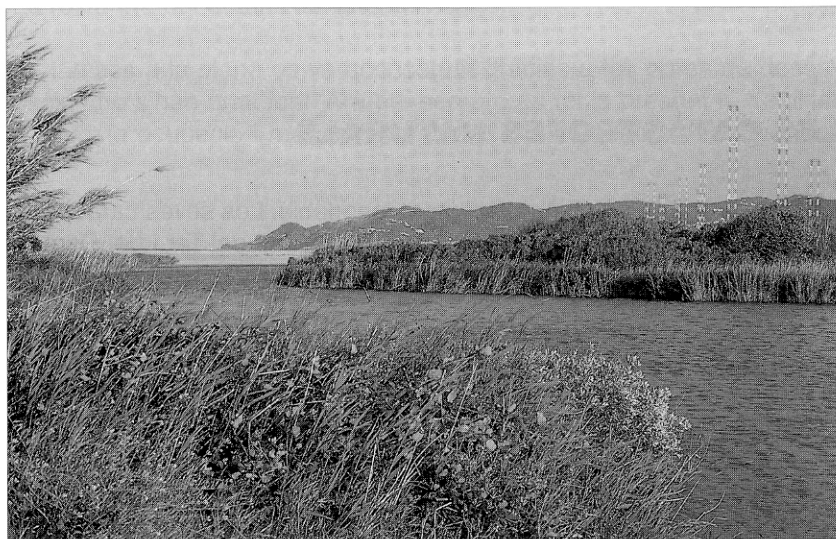
El que a la nostra plana es torna a formar més freqüentment és el d'Ullastret (que havia estat el més important), que omple el fondal existent entre el puig de Sant Andreu, Serra de Daró i Llabià.

L'estany d'Ullastret, dessecat al segle passat, torna a aparèixer periòdicament després d'intenses pluges, com als anys 1977 i 1994.

Unes altres zones humides que s'han anat reduint gradualment fins arribar a desaparèixer quasi totalment de la plana del Baix Ter són els aiguamolls i les maresmes litorals.

Eren, i en algun cas encara són, els exponents més evidents de la lluita constant dels rius Ter i Daró enfront del mar per anar formant la plana.

La bassa del frare Ramon i les basses d'en Coll són els darrers exponents dels aiguamolls litorals que antigament hi havia a tota la zona costanera de la plana.